

KÉZFOGÁSOK

IVAN PANČIĆ

A LÁBNYOMOKBÓL ZENE FAKAD

I.

a csodák elillantak . . .

*valamikor
míg a levegő teste voltál
a tankönyvek legmélyebb geológiai rétege
a népvándorlás minden keresztútja
az épp felbukkant sarkcsillag
a lándzsák szuronyok és ágyúk hegye
te ki egykor a vulkánból születted
amely a tengereken úszott
tebenned várta meg az ütőér a görcsek fényét
hogyan az idő elkezdődjék a földön
hogyan valaki a lángot megjegyze
hogyan a szemekben égjen a villám*

*miattad nyíltak a virágok
suttogásod miatt a magok
virágba szöktek
a virágok a termés tartamába
te kinek az ujjai hegyeket vájtak
te ki megrajzoltad a napot s a láthatár vonalát
te ki mindezek után a halál is vagy
téged mindjárt megszeretett a messzeség
és megkért hogy állj meg és pihenj
sok városnak az alapjában
és a fáradt arcok
átlátszó falával vett körül*

*a te lábnyomodból zene fakadt
csodák sugároztak
hang szólt a süketeknek
láthatár lett a vakok számára
mozgás a súlyos betegeknek
a belőled és érted folyó célért
a füledből eredő hívásért
amelyet csak te hallasz meg
a mi átkunk a templomokban
a szépségünk a mesékben
amely miatt az emberek
városokba telepednek
és újra mások jönnek és maradnak
a reményben és háborúban*

*az emberek mesét hallgatnak
a barátom mesét vár magának
a fáradt utasnak
és a város alapjaiban nyugovóknak*

*te öltöztettél az időbe
és az örvényekbe
te
aki után járunk
elmentél
a láthatatlan bolygók útján . . .*

II.

*a te gondolatod gondolkozott
a kövek formáiban
belépett a fák átlátszó folyosóira
a te gondolatot szétszórta a földön a hajnalt*

*te vésted ki
a végtelen lépcsőket az égből
amelyen az éjszaka ereszkedik
az álmok nappalába
az aluvó bajtársakba
a mi életünkbe a pillanatba
a te elfelejtett tekintetedbe
amelyben nincs feledés
amelyre homályosan emlékezünk
a mi részegségünkben
az évezredes vágyak részegségében . . .*

III.

*a sejtelen csepeg a tó tenyerére
délelőtt a nádasban hallatszik
az égből nő ki valaki válla
és valakinek a keze
naplementét rajzol*

*izzad a síkság
szünyogokat űz el arcáról
iszapból fáj a fejünk
a párás levegőtől
a földnek pattog a kérge
a város orvost hív
lassan felbukkannak
tested vonalai
kabátot vettél fel a felhőből
hogy senki se ismerjen rád
és távozol
mint annyiszor már . . .*

IV.

*Valamikor
az út mentén a királynők
tehetetlenül a várt tehertől
túlzsépek a születéstől
várták
a te érkezésed
és öntözték a virágok függőkertjeit
ruhákat szabtak az évekből
csendet kötöttek a fejdísz körül
a halál csendjét a te érkezésedre
a lányok
akik rád vártak születésük óta
mindennap próbálták
a szolgálatot neked
a homlok mögé nézés ügyességét
a hegyek növények és állatok nyelvét
mindennap gyakorolták a várakozást
az égbolt száját
az ajkukon
a halált a nap esőjében
valamikor
a legszebb királynők az út mentén
a nyár fátylában
várták
a te érkezésed . . .*

V.

*megszűnt az égbolt érintése
a nap a torokba szorult
az arcokon
lassan
kinő a borostyán
a mellkas pincéiben
a boszorkányok
gombákat tenyésztenek
százlábúak szaladgálnak
a szemekben kertek hervadnak
a tenger hullámozása a kezekbe ér
kezed a nappal oszlopaikat tartja
és csak ne süllyedjünk el
és csak ne süllyedjünk el
lehet hogy csak te tartod az időt
a mi számunkra . . .*

VI.

*megszokott helyek voltak
ahol megálltál
amint a föld kihűlt
a föld téged is felszívott*

*és akkor
temiattad
már megjelölték a helyeket
a késtől meghalóknak
az égbolt halottainak
a te szavad miatt
lett kővé a kő
a mag maggá vált
az utazásban
az álláspontok állomáshellyé lettek
és akkor már nem volt különbség
az élők és holtak között
őket már csak a jajszók
sorompói választották szét*

*és te már akkor is kiválasztottad
az évek körvonalait
amelyek már később kibújnak
a tükörből
a térbe*

*megszokott helyek voltak
ahol később is megálltál
ott fellobbant a tűz
a forrás feltört
ott a hajnal éneke buggyant
és először
a fecske ott fészket talált
a szivárvány alatt
a felhő mögött . . .*

VII.

*két feledés között
amikor a holdfény a föld fölött
hullámszik
miként az én életem*

*ott megszeretted az én ellenségem
ott kitaláltad az én halálomat
az esőt az őszt és az utcát
amely süketen
a szemek mögött
az évek mögött
két feledés mögött
te messze vagy
semmit sem tehet az én erőm
az én szavam . . .*

VIII.

*és te aki öregen születesz meg
és a halál az örök ifjúságod
és te valamikor
a viharok kötegét tartottad kezében
amíg a csodák elpárologtak
az én szobám a tengeri áramon úszott
valamikor elhagytak minket
és a fájdalmat
az épp született gyerekek levegőjében
meghagytad a fájdalom formáit szemünkben
hogyan fájjon ez a föld
hogyan fájjon a tenger
hogyan fájjanak a halak mozgásai
hogyan a távoli anya ott maradjon
a jövő szegényén
te . . . aki eltávoztál . . .*

IX.

a barátom mesét keres
csak önmagának
a fáradt utasnak
és a város alapjaiban pihenőknek

és te
aki csak önmagadat hallo
saját hangod után jársz a füledben
te öltöztetél az időbe
és az örvényekbe
te aki után vándorlok
elmentél végül is . . .

1974

DÉSI Ábel fordítása

KT 1975

